

Número 5, Febrer 2020

★MAIG

Guanyem la batalla de les idees

Agafem empenta!

Comencem un nou any, el 2020, i aquí hi tornem a ser!

Tal com ja vam dir al primer editorial de l'any, que podeu recuperar al nostre portal web, esperem que aquest any sigui el de la nostra consolidació definitiva, tot seguint la bona trajectòria amb la qual vam acabar el 2019.

I és que aquest 2020 el comencem amb molts elements sobre la taula, amb moltes idees i molts projectes que volem engegar i dur a terme, alguns de nous i alguns que ja hem començat a desplegar. Un, òbviament, no és altre que el de continuar amb la revista en paper; això sí, estigueu ben atentes perquè el proper número...ve amb sorpresa! No serà l'única novetat, però, i per això us recomanem que ens seguiu a les xarxes socials: a veure si ens aguantem el ritme!

Què us espera, en aquesta revista? Doncs aquesta vegada, internacionalisme en vena: coneixerem més als Maputxes, així com és un veritable plaer haver pogut entrevistar al camarada Aritz Rodríguez recentment nomenat president de la WFDY. No sabeu què és, això? No patiu, en Miguel Morilla, responsable d'Internacional de la JCC, us en fa cinc cèntims. No podia faltar una de les nostres seccions estrella, la de cultura, que bé ben farcida: Harry Potter, Star Wars, en Comorera, Estopa...per tots els gustos!

A banda de tot això, podreu llegir sobre l'acampada de la Generació 14-O, l'activitat parlamentària en relació a la vulneració dels drets de la infància per part de RTVE, descobrir la biografia d'un personatge històric poc conegut (i reconegut), aprofundirem en el procés de revictimització de les persones que han patit violència masclista...i molt més.

Ens acompanyeu?

Consell de redacció

Cristina Bedmar Batalla (directora).

Lucía Aliagas Picazo

Sergi Flo i Martín

Sofía Lorenzo González

Francisco J. Paños Expósito

Xavi Pizarro Homs

Impressió

DbCoop

Disseny i maquetació

Narcís Serrats Mata

Amb el suport de

Maig és la revista de la Joventut Comunista de Catalunya

La dada

99,5 ANYS

**de presó sumen els líders polítics
i socials independentistes**

El contrast entre els presos polítics al territori espanyol i la llibertat dels exiliats a Europa es fa més evident que mai. L'equiparació del dret a manifestació amb el delictes de sedició ha estat el mecanisme que ha trobat el Tribunal Suprem per engarjolar als acusats, establint un perillós precedent per a qualsevol futura mobilització. Aquest judici s'ha desenvolupat amb una manca de garanties flagrants, en citarem un parell: del jutge Marchena es deia que seria controlat “desde detrás” pel PP, fet que segurament ajuda a entendre que els acusats fossin jutjats al Tribunal Suprem i no al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, on legalment els pertocava. Resulta curiós constatar com alguns posaven el crit al cel amb la manca de garanties del referèndum de l'1-O, mentre acaten sense massa problemes que l'Estat incompleixi la seva pròpia legalitat.

0 MORTS

per contaminació a Madrid

Segons la Presidenta de la Comunitat de Madrid, Díaz Ayuso. “Nadie ha muerto de eso”, diu, i no li falta raó: igual que amb el tabac, els fumadors no moren per les cigarretes sinó pel càncer de pulmó (o de laringe, esòfag...). “Ningú mor pel tabac”, podríem dir; tan perillosament enganyosa és una frase com l'altra. La contaminació, com el tabac, és un factor de risc, ni més ni menys, i com a tal s'ha de tractar. L'OMS parla de “morts prematures” causades per la contaminació, i les estima en més de 4 milions l'any al món.

1000€

És el que val, de mitjana, un nou contracte de lloguer a Barcelona. A moltes ciutats europees i d'Estats Units governs de diferents colors han impulsat mesures per regular el lloguer. El nou govern de PSOE i Unidas Podemos planteja en el seu acord prendre les mesures necessàries per limitar els preus dels lloguers, però encara hem de veure en què es concretarà tot plegat. Mentrestant, tenim al Sindicat de Llogateres, a la PAH i a tantes altres organitzacions per a donar la batalla als carrers pel dret a l'habitatge.

52 LLOCS

iranians

És el nombre d'objectius que Donald Trump ha dit que els EUA pot atacar immediatament si és necessari, inclosos llocs de rellevància cultural. Si habitualment els plans per executar crims de guerra s'escrivien en documents classificats, Donald Trump prefereix compartir-los per Twitter.

51%

És el percentatge de participacions de la Societat Espanyola de Participacions Industrials a Defex, l'empresa mitjançant la qual l'Estat exportava armes a altres països. Exportava, perquè va ser dissolta el 2016 per M. Rajoy, davant dels numerosos escàndols de corrupció que tenia oberts. La Fiscalia Anticorrupció porta anys investigant-la, destapant un sistema de suborns institucionalitzat a funcionaris i alts càrrecs de governs estrangers per tal d'aconseguir contractes d'armes i municions. Es calcula que almenys 220 milions d'euros han estat desviats per aquesta trama de corrupció, la major de l'Estat.

La generació 140

L'acampada a la Plaça Universitat a Barcelona va ser una mostra de com el jovent, així com els nostres drets polítics i socials, estem sent marginats pel sistema capitalista i el règim del 78.

Quan la Sentència va sortir a la llum, el poble català i diferents camarades arreu de la península vam sortir al carrer en contra de la decisió d'aquesta "justícia" hereva dels jutges de Franco i aburguesada. Llavors es va arribar a la decisió d'acampar a Plaça Universitat. L'acampada va resistir gairebé un mes entre, des del 14 d'octubre fins al 9 de novembre.

Es va acampar en contra d'una sentència injusta que condemna a penes de presó a uns representants escollits democràticament, però també contra les taxes universitàries abusives que pateix la classe obrera a Catalunya (no oblidem que són les més altes de tot l'Estat), per l'avaluació única motivada pels dies de mobilització, en contra del treball precari que ens ha imposat el sistema capitalista que patim, per l'accés a un habitatge digne, la plena igualtat entre homes i dones, per l'adopció de mesures reals per frenar l'emergència climàtica i per la garantia dels drets socials que ens han estat presos. En conclusió, lluitàvem per garantir un futur digne i un món millor per a la nostra generació de joves.

L'acampada cada dia feia una assemblea a les 12h del matí per organitzar el dia i els dies següents. De fet, una de les grans característiques de la acampada va ser la bona auto-organització que tenia, s'organitzava en diferents comissions de treball: cuina, magatzem, logística, seguretat, que comptava amb un protocol que s'havia de complir de manera obligatòria; i el punt lila per tal d'evitar agressions masclistes. L'horari de l'acampada era molt llarg i intens; tota persona que fos a qualsevol de les comissions tenia assignada una tasca de treball durant el dia en el qual assistia, tot i així, la gent es va implicar fins al punt d'haver-hi torns de treball o bé persones que treballaven, de manera voluntària, el temps que fos precis.

Per mi, l'acampada va ser, a part d'una experiència acompanyada d'aprenentatge grandiosa per la meua curta edat de 15 anys, un cop de realitat a l'adonar-me de què les estudiants sempre estem al peu del canó i no estem adormides com poden arribar a pensar alguns sectors. La meua tasca principal va ser la de treballar al magatzem, hi havia nombrosos reptes, els quals eren de vital importància per tal de què l'acampada seguís endavant. Vaig aprendre a compartir fronts amb diferents organitzacions, vaig aprendre que la unitat ens fa més forts que mai i per aconseguir tots els drets socials i polítics no ens devem separar mai més.

Per últim, tota la gent que acusa i acusava a l'acampada de servir als independentistes i a JxCat, els dic que estan més que equivocats. L'acampada va lluitar per garantir a tots els drets socials que van ser presos al poble des de fa temps, sobretot els de les estudiants, vulnerats durant anys.

El 14 d'octubre de l'any 2019 va néixer una generació de joves que van lluitar, lluiten i lluitaran per una ciutat, per un poble, per un país amb els drets polítics i socials que han estat vulnerats. El 14 d'octubre va néixer la #Generació140.

Llarga vida a Estopa

“Fui a la orilla del río”. Així començava la primera cançó de l'àlbum amb el qual debutava Estopa fa ja més de dues dècades, un disc que va marcar a tota una generació de joves i no tan joves i que encara avui continua molt viu per a molts i moltes de nosaltres.

La precarietat laboral, la xacra de les drogues o les relacions sentimentals són alguns dels temes que tracten les seves cançons. Vint anys després, quan l'esperança de vida i la renda continuen sent molt més baixes als barris obrers, la seva música és encara una radiografia molt encertada de la societat capitalista, en la seva realitat més immediata, l'espanyola, però extrapolable a tots els països del món.

Del barri de Sant Ildefons de Cornellà, al Baix Llobregat, els germans David i José Muñoz van plasmar a través de les seves lletres què suposava viure en un barri obrer de la perifèria de Barcelona.

La seva experiència treballant a Novel Lahnwerk, una empresa proveïdora de SEAT en aquell moment, reflectida a *Pastillas de freno*, en el videoclip de la qual es retraten a si mateixos com a dos éssers que han estat programats només per a treballar i repetir les mateixes tasques en una cadena de muntatge, sense importar el que passi fora de la fàbrica. Amb frases com: “*Muy pocos ceros en mi nomina ilegal, yo como he firmado un contrato no puedo parar parar*”, o “*Porque aquí pican las prensas que más de un deo' se han llevao*”, exposaven què significava, i significa encara, ser proletari. En el seu darrer concert a Barcelona, abans de tocar aquesta cançó, van dir: “*Esta canción se la dedicamos a los que madrugan porque no tienen más cojones, a todos los obreros y obreras del mundo*”. I en una entrevista en els seus inicis, David Muñoz diu: “*Es a lo que nos queremos dedicar* [en referència a la música], *que tengo los brazos llenos de quemaduras de la fábrica y no mola*”. “*Si el futuro es ser currela, empieza ya a poner ladrillos*” deien a *Gulere gulere*, retratant així una època en la qual milers de joves deixaven d'estudiar per a treballar en el sector de la construcció amb el drama que això va suposar anys després, on la majoria d'aquests joves van estar condemnats a l'atur i a la precarietat més absoluta.

El món del lumpenproletariat, també present a les seves lletres. “*Si es que ya no sé qué hacer, los maderos me persiguen por toda la ciudad, si no me dejan vender, tendré que robar*”,

cantaven en *El Yonki*, una cançó que narra la història d'un lumpen que està enganxat a les drogues i que ha de vendre mocadors i pastilles enmig del constant assetjament de la policia. A *La del Lute*, una cançó dedicada a El Lute, un conegut atracador durant la dictadura franquista, nascut en el si d'una família merchera, diuen: “*Gritos de sirenas, se escuchan dos tiros, me voy pa lante, como todos, ¡¿y qué?!, pa lo que iba a perder, ni que estuviera viviendo en el Ritz*”, una frase que identifica la realitat dels quinquis, joves que roben amb l'objectiu de poder sobreviure i no per avarícia, dins d'una societat que els condemna a l'ostracisme.

L'impacte de les drogues, és un tema recurrent a les seves cançons, amb versos com: “*Dime cómo ves el mundo, exiliado en cada lavabo, contando cada minuto, administrándote los gramos*”, ens explica *Exiliado en el lavabo*, la història sobre un amic adicte a la cocaïna i sobre les greus conseqüències de la drogodependència en la seva vida. “*Anda dame que fume porque me siento solo, dame de fumar porque no quiero estar triste ¡no!*” i “*Pero por dentro de mi amarga cabeza, siempre tan sola y tan llena de tristeza*”, expressen a *Poquito a poco* com el consum del cànnabis és una falsa via de escapament.

Aquests són només alguns exemples del que llancen les cançons dels germans Muñoz, però la seva discografia n'està plena de molts més. Perquè la seva música continuï arribant a les generacions més joves.

Llarga vida a Estopa!

J. K. Rowling i la transfòbia

No podem seguir la nostra anàlisi des d'una perspectiva feminista de la saga Harry Potter sense parar-nos a comentar el succeït en els últims temps amb la seva autora, la famosíssima britànica J. K. Rowling.

Creiem que és imprescindible examinar les circumstàncies que ara mateix envolten al fenomen Potter i a la pròpia presència pública de l'escriptora, i que això és en si mateix una part més de «l'anàlisi a través de les ulleres violetes» que pretenem fer de la saga.

Rowling representa un gran exemple de feminisme liberal: sembla estar a favor de la lluita feminista, però només en l'hegemònic i superficial, des de la seva posició de dona blanca i molt acomodada econòmicament. L'autora va ser molt criticada quan va decidir comptar amb Johnny Depp per al paper de Gellert Grindelwald en les pel·lícules «spin off» de l'univers Potter «*Bèsties fantàstiques i on trobar-les*», malgrat haver maltractat a l'actriu Amber Heard quan estava en una relació sentimental amb ella. A més, a Twitter va donar m'agrada a algun missatge trànsfob en el passat, i va ignorar els comentaris de les seves seguidores i seguidors sobre aquest tema. (Aclarim que no reproduïrem aquí ni aquest missatge ni els següents que comentarem perquè no volem donar-li més exposició a aquestes escombraries intolerants). La polèmica més recent va ocórrer el desembre de 2019: Rowling es va unir a un hashtag de suport a una experta financera a la qual no li havien renovat el seu contracte en la think tank Center for Global Development per escriure a Twitter comentaris obertament trànsfobs. Rowling va escriure també la seva ració d'intolerància acompanyant

el hashtag, es va fer viral i es va negar a donar explicacions posteriors, encara que realment poc pot explicar: és un atac directe contra la comunitat trans i és conscient del que implica escriure-ho en el seu compte de Twitter amb més de 14 milions de seguidors i seguidors.

L'escriptora mai s'ha tallat a l'hora de donar les seves opinions polítiques en les xarxes socials: va expressar el seu rebuig a Trump i al Brexit, va donar suport al Labour Party (Partit Laborista) i va criticar la figura de Corbyn. Per descomptat, com a ciutadana té dret a expressar la seva visió sobre la societat i la cultura que l'envolta: el que és intolerable és que utilitzi el seu altaveu mediàtic per a propagar discursos d'odi. La transfòbia i la transmisogínia són un atemptat contra els drets humans, i els drets humans no estan oberts a debat. No és que Rowling estigui tenint actituds trànsfobes per ignorància o descuit, com, desgraciadament, ens pot passar a totes i tots en el sistema en el qual vivim: està utilitzant la seva personalitat pública per a fomentar idees nocives, negant-se a escoltar les explicacions i crítiques de molta gent que en el seu moment va ser el públic principal de les seves novel·les.

A vegades és «dur» assumir que la creadora d'un món màgic que va significar tant per a tantes persones (entre les quals m'incloc) i del qual en el seu moment vam treure suposats ensenyaments sobre tolerància, respecte i essencialment lluita antifeixista es comporta com els personatges que sempre vam entendre com a malvats. **Desenvolupar-se com a consumidora crítica implica aquestes coses: saber analitzar quins missatges se'ns estan transmetent i per què i destriar quins interessos ideològics hi ha darrere.** Per això ara ens sembla més necessari que mai estudiar com es presenten i desenvolupen els personatges femenins d'aquesta saga: **contra els discursos d'odi, apliquem el nostre feminisme revolucionari,** i no ens pararan. Sempre endavant, companyes.

Disney

HO HA TORNAT A FER

«The Rise of Skywalker» (TROS), dirigida per J. J. Abrams, es va estrenar el desembre passat i des de Maig, on, com sabeu, oferim molt contingut relacionat amb aquesta saga, no podíem deixar passar l'oportunitat de parlar de la pel·lícula i comentar les nostres impressions. Parlarem sense cap mena d'embuts amb spoilers de tota la saga, així que deixeu de llegir aquí si no esteu al dia i no voleu saber cap sorpresa per endavant. Si continueu amb nosaltres, som-hi!

TROS es presenta com l'últim capítol de la trilogia «moderna» de «Star Wars» (SW), iniciada en 2015 amb «The Force Awakens» i oferint una segona pel·lícula al 2017 amb «The Last Jedi» (TLJ). Però no sols és la fi d'una trilogia: és, en realitat, la culminació de les nou pel·lícules centrades en les aventures de la família Skywalker. Això fa que TROS tingui un pes extra afegit a les expectatives que s'abocaven sobre ella: acomiadar-se d'uns personatges molt estimats pel gran públic i donar una conclusió satisfactòria a totes les trames en les quals participaven, una tasca titànica que al 2019 també vam veure, per exemple, a «Avengers: Endgame» (estrenada a l'abril). Davant això, és impossible aconseguir a tothom i tendirà a existir una polarització en les reaccions del públic.

Si TLJ, dirigida per en Rian Johnson, era una pel·lícula rupturista amb el conjunt de la saga, que s'arriscava a tractar temes gens explorats en les pel·lícules anteriors i a presentar angles i matisos dels personatges mai abans vistos, TROS és el contrari: continuista i fidel a l'estatu quo. Haig de dir que a mi

em va encantar TLJ i em sembla una de les millors pel·lícules de la saga (o, directament, la millor), així que la decepció amb TROS era bastant predictable.

Una de les grans incògnites d'aquesta trilogia era l'origen de Rey. A TLJ, Kylo Ren li diu que els seus pares la van vendre per droga quan ella era una nena petita, i que des de llavors va sobreviure per si mateixa al planeta Jakku. La idea que una noia procedent d'«enlloc», sense parentiu amb cap de les famílies més famoses de la galàxia, fos l'esperança dels Jedi, i lluités amb la Resistència, em semblava potentíssima. Veia a Rey, per dir-ho així, com una «heroïna de la classe treballadora» amb un paper fonamental en la lluita contra el feixisme d'aquesta trilogia. No obstant això, a TROS descobrim que és néta de l'Emperador Palpatine (que torna a ser el principal malvat dècades després de la seva suposada mort) i que, per tant, en el seu llinatge genètic es troba el seu destí com a usuària de la Força que pot caure en el Costat Fosc. Això presenta, per a començar, qüestions d'índole pràctica: com, i amb qui, es va

reproduir Palpatine? Com es va rebel·lar el seu fill contra ell i va poder viure amagat el temps suficient amb la mare de Rey per a criar a la nena durant els primers anys de la seva vida? Qui és la mare de Rey? També té les seves implicacions morals i ideològiques: passem del discurs «Rey, d'enlloc» a «Rey, néta de Palpatine». Que al final els personatges més destacats de la saga (almenys els usuaris més famosos de la Força) comparteixin cognoms i es concentrin totes les grans trames en les mateixes famílies apunta al determinisme biològic i a la idea que una persona «normal i corrent» no mereix ser protagonista de la seva pròpia història. Al final, Rey es refereix a si mateixa com a Rey Skywalker i honra les memòries de en Luke i Leia (que, juntament amb Han Solo, van ser els seus mentors, protectors i guies en algun moment o un altre), tot enterrant els seus sabres làser. A partir d'això, es pot interpretar que el que és realment important no és el que la teva herència «de sang» (ser una Palpatine) determina, sinó el que tu decideixes ser (una Skywalker); així, encara que és un missatge correcte, al meu entendre el més coherent i poderós ideològicament parlant seria que Rey continués sent «ningú».

D'altra banda, tenim a Kylo Ren, que aquí aconsegueix la seva «redempció» i, havent renunciat al Costat Fosc, mor en la Llum com Ben Solo, de la mateixa manera que el seu avi va renunciar a ser Darth Vader i va morir com Anakin Skywalker per a salvar a en Luke. Kylo Ren, com a Líder Suprem de la Primera Ordre, és el capitost del que, essencialment, és una organització nazi i, durant tota la trilogia, maltracta psicològicament a Rey, dient-li coses com que ningú excepte ell es preocupa per ella. El fet que es besin en els moments previs a la mort d'ell, fent veure que tot condueix inevitablement a una tensió romàntic-sexual entre tots dos personatges, és un missatge molt poc encertat i basat en una profunda toxicitat. Hi ha tota una generació de nens i nenes que s'està criant amb aquesta trilogia, de la mateixa manera que generacions anteriors es van criar amb la trilogia original i, més tard, amb les preqüeles: era realment necessari afegir tints romàntics en la relació de Rey amb un personatge d'aquestes característiques? Rey era un gran model de personatge femení: en cap moment definit pel seu origen familiar o pels seus interessos amorosos. Moltes nenes l'admiraven i voldran veure's reflectides en ella. Per tant, no em sembla assenyat donar-li situacions com aquesta, tan pròpies de l'ideari romàntic «Disney», productora i propietària en l'actualitat de SW.

Un altre tema que va produir polèmica entre el fandom és el concernent a la (no) relació entre en Poe i en Finn. Els actors

John Boyega i Oscar Isaac, que interpreten a en Finn i en Poe respectivament, van dir en diverses ocasions que els interessaria explorar una relació amorosa entre els seus personatges, alguna cosa que moltes i molts fans havien demanat donada la gran química que existia entre tots dos. No obstant això, en les pel·lícules entre tots dos existeix amistat i companyonia, però no una relació amorosa. Oscar Isaac va dir a la promoció de TROS que, al seu pesar, la cúpula de Disney no estava preparada per a això. Abans de l'estrena es va anunciar que hi hauria representació LGBT present a la pel·lícula, però es va reduir a dues noies donant-se un molt breu petó a l'escena de la celebració final. A més, es va introduir a un nou personatge, la caça-recompenses Zorii (interpretada per Keri Russell), que és una ex parella de en Poe i amb la qual s'insinua que pot tornar a passar alguna cosa. Va haver-hi una gran decepció i empipament al constatar que, efectivament, tota esperança posada en què en Finn i en Poe establissin una relació romàntica va ser en va.

D'altra banda, la Rose Tico queda en aquesta pel·lícula reduïda a unes quantes frases soltes, després d'haver tingut a TLJ la seva pròpia trama. L'actriu que la interpreta, Kelly Marie Tran, va rebre assetjament misogin i racista per part dels sectors més reaccionaris del fandom, alineats moltes vegades en l'anomenada alt-right d'Internet; això la va portar a esborrar totes les seves publicacions a xarxes socials, ja que les hi havien plagat d'odi i comentaris feridors, i a passar per molt mals moments. La seva presència anecdòtica a TROS ve a intentar complaure a un grup d'intolerants incapaces de suportar que una dona estatunidenca d'origen vietnamita tingués agència, personalitat i gran importància en les aventures de SW com una heroïna més. Una vegada més, l'ombra de Disney.

Així doncs, veiem com la història de TROS queda afectada per una sèrie de circumstàncies molt desagradables a la vida real que, fins i tot, acaben modificant el sentit de la història en ella mateixa: es transmet el missatge que qualsevol desviació de l'estatu quo està malament.

Té, també, els seus moments bons: és bonic tornar a veure a Billy Dee Williams com a Lando Calrissian, i les interpretacions són, al meu judici, sòlides i competents. No obstant això, en general és una pel·lícula que em va decebre en molts aspectes, i penso que TLJ podria funcionar com un final de saga molt millor. És una sensació amarga veure d'aquesta manera el tancament d'una història que va donar tan bons moments.

Moltes vegades, la majoria, inclòs jo, quan sentim parlar sobre la conquesta d'Amèrica l'any 1492 solem pensar en com l'Imperi Espanyol va exterminar els pobles indígenes que habitaven el continent, la qual afirmació és certa. No obstant això, un dia em va arribar a les mans el poema èpic d'Alonso de Ercilla *La Araucana*, una obra dividida en tres cants que relaten, de manera quasi pionera en el relat espanyol sobre la conquesta, com el poble maputxe va ser una gran resistència.

El poblat maputxe, del mapudungun “gent de la terra”, és el grup indígena més nombrós de Xile, situat, durant els segles precolombins, en les valls centrals de Xile molt proper sempre de la ribera dels diferents rius de la zona; dins aquest territori maputxe, es dividien entre varis grups amb diferents situacions cadascun, els picunche (sotmesos al poble Inca i amb una forta mescla cultural amb els mateixos), o els huilliche. Actualment, els maputxes que resten viuen a la zona de l'Araucanía, mesclats amb la ciutat. L'economia d'aquest grup no ha estat sempre igual, variava entre la producció agrícola i la caça i la recol·lecció, basant-se sempre en una economia de subsistència.

Un dels fets que ens ocupa se situa en el segle XVI i les expedicions hispàniques al sud del continent a la cerca d'or implicant la conquesta per la força de tot territori “descobert”. És especialment important l'expedició que comanda Pedro Valdivia, qui va aconseguir avançar i fundar forts, per tal de descansar i reposar forces, i ciutats com l'actual Valdivia. Aquesta expedició i el seu caràcter (com la resta d'expansió hispànica al continent) colonialista va començar la coneguda com a Guerra de Arauco, una guerra de més de tres segles. Sobre l'any 1550 Valdivia funda Concepción, de gran importància per ampliar i estendre el regnat espanyol sense gaire dificultat degut a que no havien tingut gaire dificultat a l'hora de sotmetre a gran part de grups indígenes de la zona. Amb qui no esperava trobar-se era amb el poblat maputxe, al qual el prèviament esmentat Ercilla descriu de la següent manera:

*“Cosas diré también harto notables
de gente que a ningún rey obedecen,
temerarias empresas memorables
que celebrarse con razón merecen;
raras industrias, términos loables
que más los españoles engrandecen
pues no es el vencedor más estimado
de aquello en que el vencido es reputado.”*

Doncs la Guerra d'Arauco fou la més devastadora per l'imperi espanyol, coneguda com el Flandes Espanyol. Cal puntualitzar el següent: prèviament a la guerra, amb al fundació de Concepción, centre neuràlgic dels assentaments espanyols a Xile, Valdivia aconseguí sotmetre un grup indígena dins del qual es trobava Lautaro, un noi d'onze anys que va ser capturat pel comandant i nomenat yanacona, esclau de la noblesa i auxiliar indígena en les batalles de l'expedició, la qual cosa, lluny d'alienar-lo a la causa espanyola, va fer créixer el seu odi contra l'imperi espanyol i va aprofitar per aprendre tota mena de tàctiques militars, perdre-li la por al cavall i aprendre a muntar i utilitzar-lo i l'ús d'algunes armes. Sent esclau, va aconseguir escapar a cavall i presentar-se al poble maputxe, demostrant les seves dots militars i estratègiques que podrien utilitzar per derrotar l'imperi espanyol.

El poble Maputxe

un exemple de resistència indígena

Els maputxes el varen nomenar líder militar i va crear els primers esquadrons de guerra maputxe.

I així fou, comandats per Lautaro, els maputxes varen arrasar els assentaments fundats per l'imperi espanyol, incloent Tucapel, on estava Valdivia, contra qui va poder exercir venjança. Van arribar a “reconquerir” Concepción, la gent del qual no va ser sotmesa degut al codi moral maputxe Admapu. Amb la mort de Lautaro l'any 1557 a mans de l'imperi espanyol, apallissar, vexar i empalar. La Guerra d'Arauco va durar més de tres-cents anys, amb un poble decidit a protegir el seu territori davant el colonialisme i d'un protocapitalisme salvatge que explotava qualsevol terreny explotable. Un dels problemes d'aquest conflicte al final del mateix fou el mestissatge entre hispans i maputxes degut als múltiples segrestos que van patir les dones maputxes per part de l'imperi espanyol, historiadors comenten que a partir de mitjans del segle XVII la guerra va passar a un segon pla prenent protagonisme el comerç i l'establiment de fronteres i la creació de múltiples parlaments des de 1654. Per aquests motius es coneix com el Flandes Italiano, la guerra a Sud-Amèrica que més vides espanyoles es va cobrar.

Posteriorment a la guerra d'independència de Xile i es va celebrar el Parlament de Tappihue l'any 1825, amb l'objec-

tiu de regular les relacions entre la naixent república i el poble maputxe. A aquestes alçades, havien estat reduïts de prop d'uns 30 milions l'any 1540, a uns 650.000 al voltant de l'any 1850. No obstant, l'imperi espanyol i el seu colonialisme no va ser l'únic enemic que va tenir; el liberalisme va ser el seu nou depredador. La coneguda com la Ocupación de la Araucanía o Proceso de Pacificación de La Araucanía. El govern central de Xile presidit per José Pérez, del Partido Nacional, partit conservador, liberal i autoritari, va decidir ocupar la Araucanía, zona en la qual les autoritats no van aconseguir un control efectiu sobre el territori, no només per la voluntat d'independència maputxe sinó també per la quantitat de bandits i rebels que habitaven la zona; a més a més, s'hi va sumar el recolzament a les revolucions de 1851 i 1859. Però no hem d'oblidar el factor més important, i és que el territori era una zona amb una gran riquesa de recursos naturals i la fertilitat dels camps. Tot això va propiciar la voluntat d'ocupació de la zona de La Araucanía, la qual cosa va comportar la unificació del país, abusos al poble maputxe i grans estafes en la distribució de propietats i una àmplia aculturació d'aquests i una societat àmpliament marcada per la violència. Altres conflictes els varen tenir amb l'anomenada Conquista del Desierto portada pel govern argentí pels mateixos motius que Xile. En un proper article, parlaré de la situació durant el govern de Salvador Allende, la dictadura militar i les seves circumstàncies actuals a Xile.

ATUREM-LOS

L'EXTREMA DRETA ÉS UN PERILL PER ALS NOSTRES DRETS I LLIBERTATS

AFILIA'T A LA JOVENTUT COMUNISTA

**Dona i obrera
ni un pas enrere**

“salari emocional”

“siliri
imiciinil”

Afilia't a la
Joventut Comunista!

joventutcomunista.cat

“Viure és lluitar” ★
★Neus Català

📷 /joventutcomunistacat 📱 @joventutcomunista 🐦 @jcc_cat

TELÉFONO ROJO, VOLAMOS CON...

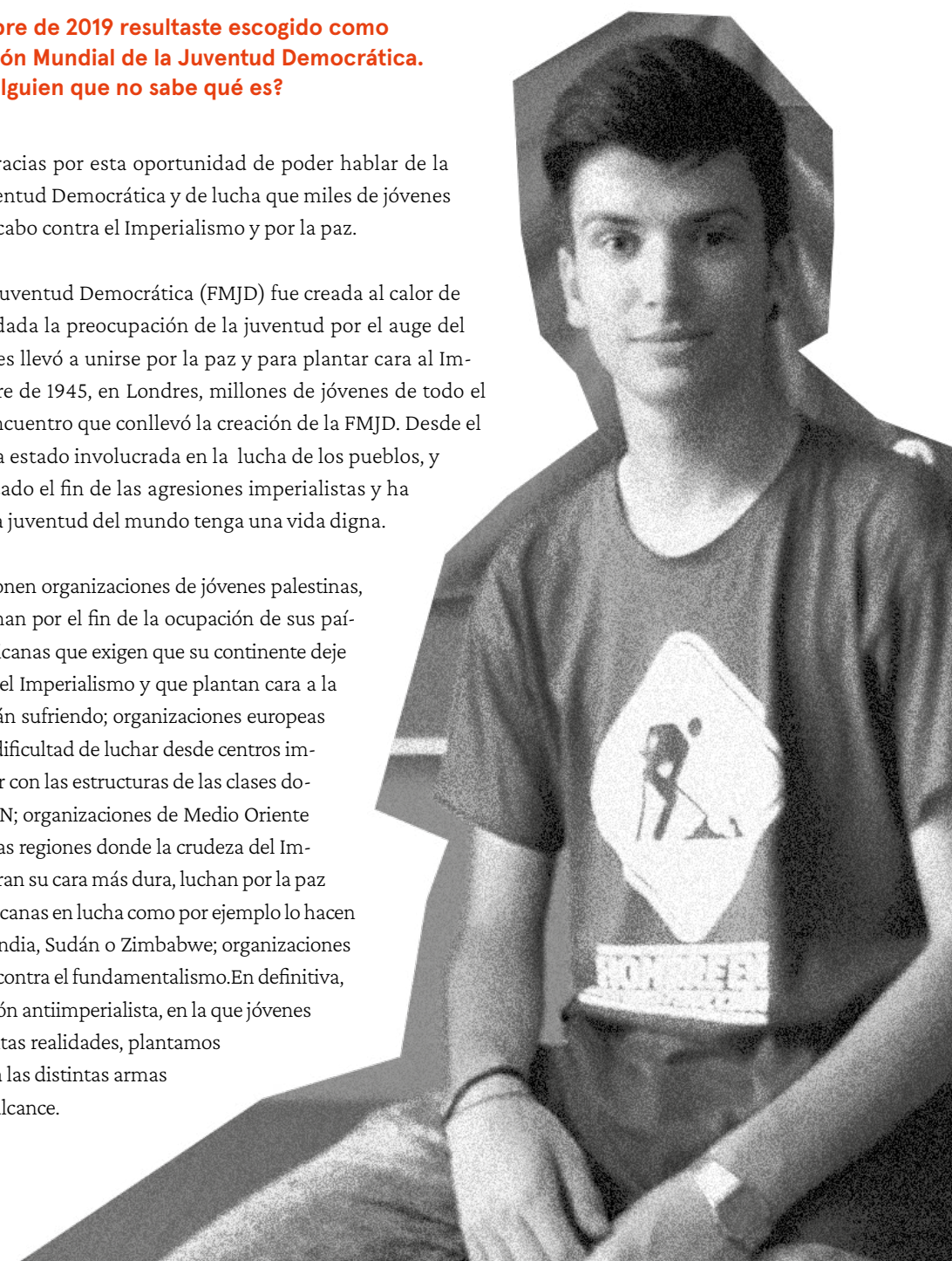
Aritz Rodríguez Galán

El pasado mes de diciembre de 2019 resultaste escogido como Presidente de la Federación Mundial de la Juventud Democrática. ¿Cómo se lo definirías a alguien que no sabe qué es?

Antes de empezar, muchas gracias por esta oportunidad de poder hablar de la Federación Mundial de la Juventud Democrática y de lucha que miles de jóvenes de todo el mundo llevamos a cabo contra el Imperialismo y por la paz.

La Federación Mundial de la Juventud Democrática (FMJD) fue creada al calor de la Segunda Guerra Mundial, dada la preocupación de la juventud por el auge del fascismo y de la guerra, que les llevó a unirse por la paz y para plantar cara al Imperialismo. El 10 de noviembre de 1945, en Londres, millones de jóvenes de todo el mundo se dieron cita en un encuentro que conllevó la creación de la FMJD. Desde el comienzo, la FMJD siempre ha estado involucrada en la lucha de los pueblos, y en la solidaridad, ha reivindicado el fin de las agresiones imperialistas y ha trabajado por conseguir que la juventud del mundo tenga una vida digna.

A día de hoy, la FMJD la componen organizaciones de jóvenes palestinas, saharauis o chipriotas que luchan por el fin de la ocupación de sus países; organizaciones latinoamericanas que exigen que su continente deje de ser una colonia al servicio del Imperialismo y que plantan cara a la nueva ola reaccionaria que están sufriendo; organizaciones europeas y norteamericanas que, con la dificultad de luchar desde centros imperialistas, trabajan para acabar con las estructuras de las clases dominantes como la UE o la OTAN; organizaciones de Medio Oriente que, hartas de vivir en una de las regiones donde la crudeza del Imperialismo y sus guerras muestran su cara más dura, luchan por la paz en la región; organizaciones africanas en lucha como por ejemplo lo hacen nuestras camaradas de Suazilandia, Sudán o Zimbabwe; organizaciones asiáticas luchando por la paz y contra el fundamentalismo. En definitiva, la FMJD es una gran organización antiimperialista, en la que jóvenes de todo el mundo, desde distintas realidades, plantamos cara a las distintas ofensivas y a las distintas armas que el Imperialismo tiene a su alcance.

¿Crees que espacios como la FMJD siguen siendo útiles a día de hoy, 75 años después de su creación?

No solamente considero que la FMJD siga siendo útil, sino que hoy en día es más imprescindible que nunca. La ofensiva del Imperialismo se está agudizando, las tensiones imperialistas están aumentando, y el sufrimiento de la juventud y de la clase trabajadora de todo el mundo como consecuencia de esta situación.

Como consecuencia, la juventud del mundo necesita fortalecer su unidad, establecer alianzas y trabajar por la vida que nos merecemos. La FMJD es la mejor herramienta que la juventud del mundo tiene para afrontar este gran reto. Nos permite tener un espacio de encuentro, de intercambio de ideas, reflexiones, y análisis, nos permite plantear acciones a nivel internacional en solidaridad con las luchas de los pueblos del mundo.

Por ello, podemos afirmar sin ninguna duda que, a casi 75 años de su fundación, la FMJD es útil, es imprescindible, y es la mejor herramienta que posee la juventud antiimperialista, la juventud que lucha por la paz, la juventud que lucha por la vida que hemos soñado y por la que hemos luchado.

¿Qué acontecimientos crees que van a marcar los próximos años a nivel internacional?

La agudización de las tensiones imperialistas, sin duda alguna. Cada vez parece más claro que avanzamos hacia un escenario en el cual las potencias imperialistas incrementarán las tensiones para mantener y/o ampliar su posición de poder, para hacerse con las cada vez más escasos recursos naturales, y para hacerse con más mano de obra que les permita incrementar sus beneficios.

En el auge de estas tensiones no dudarán en usar todas las herramientas que tengan a su alcance, porque, de hecho, ya lo están haciendo. Se ayudarán de intervenciones y guerras imperialistas si es preciso; pondrán en riesgo la supervivencia del planeta si fuera necesario; usarán la educación como aparato ideológico para mantener a la clase obrera adormecida; se valdrán del racismo, de la xenofobia, del machismo, de la LGTBfobia, del fascismo o del fundamentalismo para dividir a la clase trabajadora.

Lo que las clases dominantes temen ante este escenario es lo que ya está sucediendo en algunos países, esto es, el despertar del pueblo contra este sistema de explotación que nos condena a vidas de miseria. Temen que como en Chile, en Ecuador, en Irak, en India, y en una lista interminable de pa-

íses la juventud y las y los trabajadores despierten y planten cara a esa clase dominante. Confiamos en que por mucho que el escenario de tensiones imperialistas pueda ganar protagonismo, la ola de movilizaciones por una vida digna eclipse las miserias a las que nos están condenando.

El imperialismo sigue marcando las agendas a nivel internacional: Estados Unidos sigue jugando a desestabilizar regiones como el Medio Oriente, disputando el espacio a Estados como Irán, mientras Turquía protege sus intereses sobre los recursos interviniendo en una Libia desestabilizada desde la polémica actuación de la coalición internacional básicamente de la UE que derrocó y asesinó a Gadaffi. ¿Cuáles son los actores con más capacidad para desarrollar su estrategia imperialista por el tablero mundial?

El imperialismo es un sistema global en el que las fuerzas imperialistas participan y toman parte, y mantienen su posición de poder en base a su capacidad militar, política y económica. La posición que las fuerzas imperialistas ocupan puede representarse mediante una pirámide en la que se encuentran en la cima o en la base en relación a su poder, pero en la que las fuerzas imperialistas puján por ir ascendiendo.

En la actualidad, si tuviéramos que analizar quién se encuentra en la cúspide de la pirámide, seguramente nos encontraríamos con la OTAN, la máquina para matar (tanto en el pasado, como en el presente y en el futuro) más mortífera del mundo, responsable de intervenciones imperialistas durante sus casi 71 años de existencia y del dolor y sufrimiento de pueblos de todo el mundo. También nos encontraríamos, obviamente, con los Estados Unidos y con la Unión Europea, que junto con la OTAN, son los mayores responsables de la actual escalada en la militarización del mundo que estamos viviendo.

Ahora bien, las tensiones imperialistas que están surgiendo, algunos de ellos incluso en el seno de algunas de estas alianzas imperialistas, pueden alterar el orden en esta pirámide en cualquier momento.

¿Cuál es el “estado de salud” del que goza el comunismo a escala mundial en la actualidad y qué capacidad tiene de cara a articular un frente común con otros actores en la lucha contra el auge de la extrema derecha?

Lejos de lo que se pueda imaginar, las organizaciones comunistas y antiimperialistas del mundo gozan de un gran estado de salud. Las protestas en Chile contra la política de Piñera y exigiendo una nueva constitución no podrían entenderse sin nuestras camaradas de las Juventudes Comunistas de Chile; las movilizaciones contra las medidas antipopulares del gobierno libanés, que están siendo respondidas con una gran brutalidad policial, no podrían entenderse sin nuestras camaradas de la Unión de la Juventud Democrática Libanesa; la lucha contra la ocupación de sus países que llevan a cabo nuestras camaradas saharauis, palestinas, chipriotas... no podría entenderse sin las organizaciones que son parte de la FMJD. Y así podría seguir enumerando una gran lista de organizaciones miembro de la FMJD que son actores clave en la lucha en sus países.

La prensa al servicio de las clases dominantes intenta eclipsar cualquier movilización que cuestione los cimientos del sistema. Pero que intenten silenciar la protesta que miles de jóvenes, trabajadores y trabajadoras de todo el mundo llevan a cabo no significa que no haya un pueblo cada vez más despierto, más combativo y con mayor ilusión por conquistar una vida digna.

¿Hacia dónde avanza la Unión Europea?

En qué pueden desembocar las tensiones que existen en el seno de la Unión Europea, las propuestas de algunos sectores de la clase dominante, etc. es algo de difícil predicción, dado que entran innumerables factores en juego. Una mayor integración política, una UE con menos países pero más integrados entre sí, una UE con distintos niveles de integración, un desmoronamiento completo de la UE... cualquiera podría ser un escenario probable.

Ahora bien, por el bien de la juventud y la clase obrera, el futuro anhelado es el de la destrucción de esta alianza imperialista, en el que los pueblos dejan de formar parte de esta unión al servicio de los intereses imperialistas.

Para avanzar en ese sentido, las organizaciones de la FMJD en los países que conforman la Unión Europea trabajamos a conciencia para visibilizar que el verdadero carácter la UE es totalmente imperialista, que solamente busca satisfacer los intereses de las clases dominantes, y que, por lo tanto, debe ser un blanco de lucha de todas las antiimperialistas.

La estrategia política de los líderes del Procés en Catalunya ha sido, desde el inicio, internacionalizar el conflicto, conseguir que las instituciones europeas y los Estados pudiesen mediar entre las partes. Una vez agotada la vía judicial en el Estado, numerosos han sido los revés que el sistema judicial ha recibido desde Europa, especialmente en relación a los derechos parlamentarios de los eurodiputados Junqueras, en prisión, y Puigdemont y Comín, exiliados en Bruselas. ¿Deben estos tres políticos ser reconocidos como eurodiputados y, en consecuencia, deben respetarse sus derechos como tales?

Sin tener un análisis como FMJD sobre esta cuestión en concreto, hay varias cuestiones que sí quedan claras.

La primera de ellas es que las diferencias que pueda haber entre el derecho español y el de la UE se debe a la no-ruptura en España con el sistema judicial tras el franquismo, lo cual lleva a situaciones como la que estamos viviendo. Esta situación en España no debe llevarnos a ver la justicia de la Unión Europea como algo idílico y ejemplar, esto es, como algo a romantizar. Esto supondría el riesgo de blanquear lo que la Unión Europea realmente es, esto es, una alianza imperialista al servicio de las clases dominantes.

La segunda de ellas es que en España hemos vivido una escalada represiva del Estado para acallar cualquier tipo de conflicto, entre ellos el territorial. Desde la FMJD siempre hemos tenido una postura clara contra la represión del pueblo, ya sea por exigir el derecho de autodeterminación o por luchar por una vida digna para la juventud y la clase obrera. Es imprescindible que cese la represión en España inmediatamente, que está atacando a sindicalistas, activistas, trabajadoras, estudiantes y a cualquiera que cuestione el Régimen.

La tercera y última es que, para la juventud y la clase obrera en Catalunya, en España, y en el conjunto de la Unión Europea la conquista de la vida que hemos soñado y por la que hemos luchado pasa por acabar con la OTAN, la UE y cualquier alianza imperialista. En el seno de las mismas no hay vida digna posible.

REFORÇEM ELS LLAÇOS DE SOLIDARITAT ANTIIMPERIALISTA

la Federació Mundial de la Joventut Democràtica

Els passats dies 3, 4, 5 i 6 de desembre va tenir lloc a Xipre la XXa Assemblea General de la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD), on més de 100 organitzacions juvenils d'arreu del món van refermar el seu compromís antiimperialista i en defensa d'un món de pau.

La Federació Mundial de la Joventut Democràtica es va fundar al 1945 a Londres, després de la Conferència de la Joventut Mundial com a resultat dels esforços de la joventut d'arreu del món en la lluita contra el feixisme derrotat en la Segona Guerra Mundial. Neix amb aquesta clara prioritat antifeixista, però des del seu moment i fins a dia d'avui, la Federació fa de la seva lluita política principal la lluita contra l'imperialisme, entenent-lo com feia Lenin com la fase superior del capitalisme – aquella que implica l'existència d'una burgesia monopolística que ja no només controla l'estructura del seu Estat sinó que transcendeix fronteres.

Aquesta cerca constant per l'acumulació del capital a costa de l'explotació de l'ésser per l'ésser ha marcat la història del capitalisme, i tot i el procés de descolonització durant la segona meitat del segle XX l'imperialisme ha mutat i segueix sent l'eina de dominació mundial dels pobles oprimits.

En aquest context, la importància d'organitzacions com la Federació són claus per a la defensa de la sobirania i la llibertat del pobles d'arreu del món. La FMJD està composta tant per organitzacions que són, com la JCC, pròpiament marxistes-leninistes, així com d'altres que procedeixen de països que pateixen de forma més acarnissada les conseqüències de les polítiques imperialistes de promoció de la guerra i la confrontació i que defensen la sobirania dels seus països des de la defensa de posicions socialistes.

Quan parlem de Pau, amb majúscula, ens referim no només a l'absència del conflicte bèl·lic, sinó també a l'existència d'una realitat material que permeti als pobles la seva autodeterminació i la defensa de la seva sobirania. I això passa, necessàriament, pel rebuig a les ingerències directes que observem a l'Orient Mitjà, com el recent cas de l'atac nord-americà contra Iran o la nova “proposta” respecte Palestina. També passa per la fi del joc d'escacs al que juguen aquells amb interessos econòmics a les zones del nord d'Àfrica i en general a tot el continent per l'extracció de recursos energètics. O pel suport a la lluita dels pobles llatinoamericans en la seva resistència contra la política del “backyard” que han dut a terme totes les administracions nord-americanes.

La defensa de classe a i la solidaritat internacional, clàssicament anomenada internacionalisme proletari, parteix de la base de la lluita emancipadora no només dels pobles que

pateixen directament l'imperialisme, sinó també de la lluita de la pròpia classe treballadora als propis països explotadors. Nosaltres, els treballadors europeus i occidentals, som a la “gola del llop”, formem part d'un estat com és Espanya, membre d'organitzacions internacionals que atenen a interessos de classe clarament capitalistes com són la Unió Europea i l'OTAN, i hem de tenir una posició clara en tot aquest conflicte: “no en el nostre nom”. La classe treballadora no va decidir bombardejar l'Iraq el 2003, tampoc ha decidit donar suport i ser còmplices de les polítiques de l'Estat d'Israel contra el poble palestí, ni és responsable d'haver produït un conflicte armat a Ucraïna, ni ho és d'haver contribuït a l'ocupació del Sàhara primer per Espanya i ara pel Marroc. No, no ho és. Els responsables d'aquestes polítiques són els mateixos que han impulsat les polítiques d'austeritat i de retallada de drets laborals en aquesta darrera dècada, els impulsors del lliure mercat i la liberalització de serveis, aquells que tant en el pla nacional econòmic intern com extern tenen un element en comú: la defensa d'uns interessos capitalistes i anti-populars.

Conseqüentment, per aquests motius, és imprescindible teixir les aliances i mantenir les aliances Internacionals que ens apropin a aquest món de pau pel que lluitem i generin la solidaritat internacional que rebutgi les agressions imperialistes. Aquest desembre, a Xipre, país que pateix de forma constant l'agressió il·legítima de Turquia que ocupa de forma il·legal la meitat de l'illa, vam escollir una nova direcció de la Federació i vam confirmar els principis antiimperialistes i de solidaritat.

**Davant les seves agressions,
la nostra solidaritat.**

**Davant el seu projecte extractiu,
el nostre futur fraterno.**

**Visca la joventut democràtica
d'arreu del món!**

Som VÍCTIMES Supervivents

VIOLENCIES I REVICTIMITZACIÓ: EL MARTIRI DESPRÉS DE L'INVERN

Fa uns mesos va ser el Dia Internacional contra la Violència Masclista i, com cada any, la societat es va bolcar en denunciar les violències que patim com a dones pel fet de ser-ho, així com el sistema en el qual es recolza totes les dinàmiques de dominació i submissió que patim al llarg de la nostra vida. Tot i això, hi ha un procés que, tristament, quasi sempre es reproduïx en abordar casos de violència masclista entorn la víctima (i que normalment se'ns oblida molt esmentar): la seva revictimització.

I què és la revictimització de la víctima? (també coneguda com a victimització secundària o doble victimització). Tècnicament, és el procés mitjançant el qual es produeix un patiment afegit per part de les institucions i professionals encarregats de donar atenció a la víctima (des de violència de gènere fins violacions): durant la revictimització existeixen dos agents de l'agressió, el causant en l'origen i en la segona ocasió per una entitat diferent. Per tant, és víctima en dos o més moments de la seva vida.

No ens centrarem en els diferents tipus de manifestacions d'agressions d'origen, sinó en com es poden manifestar per diferents entitats externes (des del sistema judicial fins a les xarxes socials, la família o el mateix cercle d'amics).

Pot ser complicat d'entendre des de fora, però una persona violentada pot reexperimentar el paper de víctima mitjançant haver de reviuir moments dolorosos i emocions associades a la seva experiència traumàtica inicial de forma continuada. Això és molt comú als mateixos processos judicials o per part de professionals que, inicialment, haurien de prendre un paper d'ajuda, comprensió i suport (un exemple de com es força la revictimització de les agredides en els processos judicials és el del famós cas de la Manada i, com tres anys després, la víctima ha continuat havent de reviuir l'agressió per culpa d'un sistema judicial que peca de negligència en el seu tractament i uns mitjans de comunicació que es mouen pel morbo).

La revictimització estigmatitza a la víctima, aquesta queda “tocada” (mentalment i socialment). Aquesta estigmatització implica unes expectatives de com ha d'actuar (com ha de portar el “dol” i el seu dolor, quan pot millorar i superar-ho, com ha d'actuar durant tot el procés de superació...). La víctima té una etiqueta i la societat espera que actuï com a tal: busca víctimes i no supervivents. I és per això que no és sorprenent que, davant d'una agressió o una relació de maltractament, la gent, fins i tot, qüestioni a la víctima per sortir-se dels estàndards marcats: “doncs no estarà tan malament si ja surt de festa amb les seves amigues”, “no me la crec molt, si

tant trauma té... Com és que ja està amb un altre noi?”, “Està massa feliç per haver patit el que diu haver patit”.

Aquest estigma, aquesta revictimització, dificulta molt denunciar per les dones que patit violències masclistes, ja que el saber que la denúncia o l'exposició pública no és el fi del seu dolor (sinó, fins i tot, l'inici d'un de nou) moltes prefereixen callar i deixar-ho passar. Aquesta revictimització produeix marginació i aïllament social, incrementant el risc de victimització, fent més vulnerable a la persona que ho ha patit i iniciant un cercle viciós i que acaba marcant la vida de la persona agredida (i que pot acabar provocant problemes psicològics com estrès posttraumàtic, abús de substàncies, depressió o ansietat, entre altres).

I què podem fer nosaltres per evitar aquesta victimització secundària? (o, almenys, què podem fer perquè tingui el menor impacte). Sense entrar en com actuar en els casos més mediàtics (com pot ser el de la Manada o, fins i tot, el de la concursant de Gran Hermano a la que Telecinco i els mitjans han exposat totalment, dos anys després):

Els punts més bàsics que potser (o no) totes sabem:

1. Mantenir l'anonimat de la víctima, no exposar-la, ni pressionar-la a prendre accions per les quals no està preparada. Des de la nostra posició pot ser fàcil animar a denunciar els fets o a exposar públicament a l'agressor, però per part de la víctima és un procés molt més complex que ha de fer en el cas d'estar preparada (sobretot emocionalment, pel que implica) i que pot ser contraproduent fer-ho sense contra la seva voluntat.

2. No posar en dubte les versions de la víctima: prou de preguntes que puguin posar en qüestió la veracitat dels fets. Això passa sobretot per part dels professionals sanitaris i psicològics i pel sistema judicial, però també per part dels mateixos cercles d'amistat i familiars que, potser sense voler fer mal, acaben qüestionant a l'agredida.

3. Establir espais segurs: des d'un grup especialitzat fins a un grup de confiança de l'agredida, aquest li ha de permetre poder expressar el que sent durant i després de tot el procés, sense minimitzar les seqüeles de la victimització i permetent que expressi el que està passant. Dins d'això, és important poder optar a atenció psicològica especialitzada.

Les supervivents de violències masclistes no són pobres dones dependents que necessiten ser salvades, cuidades i protegides a tota costa

4. Evitar fer-li reviuir, constantment, l'experiència: per ajudar-la, no cal que expliqui sempre el que va ocórrer. Com a oient no necessites tota la informació i, si la tens, serà perquè ha sortit d'ella explicar-t'ho. Una agressió sexual, una relació de maltractament o una violació no són cap “xafardeig” morbós del qual t'has d'assabentar en tot detall.

Per finalitzar, m'agradaria remarcar que durant l'article he utilitzat l'adjectiu “víctima” per parlar de la persona que ha patit violències masclistes, però vull fer la reflexió d'intentar substituir-la per “supervivent”. Ser víctima et relega a una posició passiva i, alhora, té una càrrega social pejorativa que estigmatitza més que ajuda. Les supervivents de violències masclistes no són pobres dones dependents que necessiten ser salvades, cuidades i protegides a tota costa. Són dones que, davant de la representació humana d'un sistema que ens vol submises, han aconseguit sobreviure, sortir i avançar.

Això no impedeix que, com humans i davant esdeveniments traumàtics, necessitin ajuda, sinó que estem cansades d'actituds paternalistes que al final del dia ens acaben infantilitzant i ens deixen sense cap manera de decidir el que volem fer després d'haver-nos topat amb un imbècil del qual vam aconseguir escapar.

I el més important: volem deixar de sobreviure per tornar a viure i seguir lluitant

Aurora

Picornell

I “LES ROGES DEL MOLINAR”

La seva implicació en la lluita pel socialisme i la defensa dels drets dels treballadors li valdrà el sobrenom de “Passionària de Mallorca”

La Nit de Reis del 5 de gener de 1937 va ser el dia més terrible de les seves vides per a cinc dones mallorquines. Empresonades per la seva adhesió a la República i al comunisme, van ser assassinades pel feixisme al cementiri de Porreres després d’haver estat retingudes a la presó de Can Sales durant mig any. D’aquestes cinc dones, en sobresurt una per mèrits propis, Aurora Picornell.

Nascuda l’1 d’octubre de 1912, la militància comunista la viurà des de petita, ja que els seus pares eren destacats membres del PCE. Des de ben jove començarà a escriure articles defensant les seves posicions ideològiques; amb setze anys escriurà el seu primer article en la publicació comunista Nuestra Palabra, i amb disset el pròleg del llibre La mujer, superior al hombre? de la destacada feminista Margarita Leclerc, i no deixarà d’escriure fins a la seva mort. Amb divuit anys ja era activista de la Lliga Laica de Mallorca i poc després crearà el Sindicat de Sastresses, professió que exercia. L’any següent, coincidint amb la proclamació de la República, s’afiliarà al Partit Comunista i formarà part del Socors Roig Internacional. La seva implicació en la lluita pel socialisme i la defensa dels drets dels treballadors la portarà a recórrer els pobles de la zona denunciant els abusos que patien els treballadors i treballadores, fet que li valdrà el sobrenom de “Passionària de Mallorca”.

Arran de la seva col·laboració amb la revista Nuestra Palabra coneixerà a Heriberto Quiñones, un destacat dirigent del PCE amb qui acabarà tenint una filla. Entre 1932 i 1933 va viure a València, d’on era Quiñones, però tornarà a Mallorca amb ell i la seva filla arran dels fets d’octubre de 1934. A Mallorca continuarà la seva militància, fent xerrades, mítings i conferències, fet que la farà popular entre la població.

Amb aquest bagatge de militància i compromís, no sorprèn doncs que fos una de les primeres persones a ser capturada a Mallorca pel feixisme a partir del Cop d’Estat de juliol de 1936. Amb Aurora Picornell foren afusellades Catalina Flaquer i les seves filles Antonia i Maria Pascual, i també Belarmina González, totes elles comunistes. A les cinc se les coneix com “les Roges del Molinar” pel barri del Molinar de Palma, un barri obrer de pescadors i treballadors de les primeres fàbriques de gas i adoberies i que va ser un dels bastions del Partit Comunista a la ciutat.

Suposadament fou en un bar d’aquest barri on, després de l’afusellament, un falangista va ensenyar uns sostenidors en-

Després de l’afusellament, un falangista va ensenyar uns sostenidors ensangonats, cridant ben excitat: “Mireu, mireu, són els sostenidors de l’Aurora!”

sangonats, cridant ben excitat “Mireu, mireu, són els sostenidors de l’Aurora!”. D’aquesta repugnant forma és com s’explica popularment que es va comunicar l’afusellament d’Aurora Picornell al poble de Palma.

La família de l’Aurora també va patir el seu fatal destí, essent assassinats el seu pare i els seus dos germans per la repressió franquista. El seu marit, Heriberto Quiñones, va ser afusellat un cop el feixisme va guanyar la guerra, després de ser detingut i torturat pel règim per haver intentat organitzar la resistència antifranquista a l’interior del país. En complir-se vuitanta anys del seu afusellament, el 2017, Aurora Picornell va ser proclamada Filla Predilecta de Mallorca. Amb anterioritat ja se li havia posat el seu nom a un carrer i al gener de l’any 2019 es va incorporar la seva figura al projecte “Mallorca té nom de dona” impulsat pel Consell de Mallorca i que va traduir-se en la instal·lació d’un bust al barri del Molinar i la difusió de la seva vida i la seva tràgica mort mitjançant exposicions i un còmic.

Els quaranta anys de dictadura van fer que la majoria de les històries de destacats lluitadors i activistes pel socialisme i la República com l’Aurora quedessin enterrades sota la terra de les cunetes i la caspa del nacional-catolicisme. Després de la Transició i quan més feia falta reivindicar les històries d’aquests valents i valentes, la societat es va trobar amb la desídia de la socialdemocràcia i la intransigència de la dreta contra la possibilitat de recuperar el passat republicà. Va caldre esperar gairebé trenta anys per que s’apliqués una llei a nivell estatal per començar a treballar per recuperar la memòria històrica.

Ara que l’espai de l’esquerra “a l’esquerra del PSOE”, que sempre ha reivindicat aquesta recuperació del llegat republicà, entra al govern d’Espanya, podem esperar canvis en política de memòria històrica?

Només el temps ho dirà...

RE-LLEGINT ELS NOSTRES CLÀSSICS

Comorera i la qüestió nacional

PRIMERA PART

Hi ha textos que, tot i passar el temps, en són de molt actuals i de molt crucials per poder cercar respostes a les preguntes i problemàtiques que ens trobem en l'actualitat com a comunistes. Aquest és el cas de “Socialisme i qüestió nacional” de Joan Comorera, històric dirigent del Partit Socialista Unificat de Catalunya durant la guerra civil i durant els primers anys de la dictadura, fins que va ser expulsat del PCE pels seus posicionaments nacionals.

La hipòtesi de Comorera partia de què durant la guerra mundial s'havia vist manifestada la impossibilitat que es produís un alliberament nacional durant el capitalisme, un cop assolit l'estadi imperialista. L'alliberament nacional conclou “*va directament lligat a l'alliberament social, i aquest, en l'etapa del capitalisme monopolista, interessa a amplis sectors socials, entre els quals cal formar una aliança popular que resolgui alhora el problema nacional i social*”. La burgesia només es podria incorporar a aquest moviment democràtic a través d'adhesions personals a la lluita per l'alliberament nacional, mai estimulada pel seu interès de classe.

L'alliberament nacional era, així, un dels motors de la revolució democràtica-popular.

L'obra “Socialisme i qüestió nacional” constitueix un recull de set discursos pronunciats pel Secretari General del PSUC durant el seu exili a Mèxic -tot i que l'últim, “Desperta't Catalunya” és un recull de textos publicats a la revista Treball- i on se'ns presenta de forma clara i concisa la línia nacional que han de portar els comunistes pel que fa les nacions oprimides que conformen l'Estat Espanyol -Catalunya, Euskadi i Galiza-. A la seva obra, Comorera també treballa els conceptes d'internacionalisme, Front d'Esquerres, l'amenaça del feixisme i la importància de la unificació del Partit i el front sindical pels comunistes.

Primer de tot, quina és la posició que han de portar els comunistes davant el problema nacional i el dret d'autodeterminació? Segons el marxisme-leninisme, la qüestió na-

cional i colonial no és quelcom intern o específic d'un estat particular, sinó un problema mundial d'emancipació dels pobles oprimits per l'imperialisme, que ha de ser tractada mitjançant la veritable igualació -no simplement jurídica- de les nacions amb ajut i estímuls per aixecar-les al nivell cultural i econòmic de les més avançades -sense caure en la mentalitat imperialista imperant als socialistes de la Segona Internacional que, sota l'argument civilitzatori de les potències imperialistes europees, van justificar la colonització del continent africà i asiàtic-.

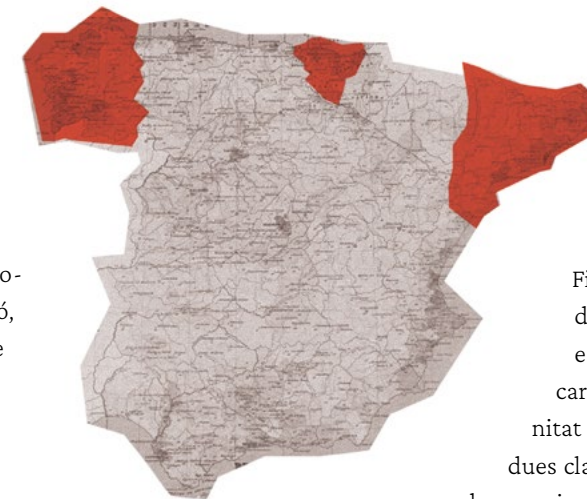
La cooperació ha de ser horitzontal i entre iguals.

A diferència de la socialdemocràcia reformista, que havia “deformat els problemes nacionals”, presentant-los com un problema de reacció i no de revolució, la tàctica del marxisme-leninisme defensada per Comorera comportava la comprensió dels moviments d'alliberació nacional i colonial com a progressiu i revolucionari, en ferir directament i a fons l'imperialisme: afavorint la creació de les condicions per a la revolució proletària i la construcció del socialisme mundial.

Però... És Catalunya una nació? Pot ser aplicada la teoria d'alliberament nacional marxista a la situació catalana? Aquesta qüestió és, encara avui, discutida amb fervor entre comunistes arran l'Estat Espanyol però ja als anys 40 Comorera va intentar resoldre-la.

Primer de tot, què és una nació? Segons “El marxisme i la qüestió nacional” de Iosif Stalin, una nació “*és una comunitat històricament desenvolupada, estable, de llenguatge, de territori, de vida econòmica, de formació psicològica, manifestada en una comunitat de cultura*” Analitzant punt per punt cada factor, l'autor afirmà el fet que Catalunya constituí nació -de la mateixa manera que en constituïren Galiza i Euskadi: Catalunya seria una comunitat que s'ha desenvolupat a llarg dels segles, malgrat l'opressió imperialista. Una comunitat estable, en quant s'ha vençut els esforços centenaris d'assimilació violenta imperialista. Una comunitat amb llenguatge propi, el català, de territori comú i unit, de vida

econòmica ben caracteritzada, de formació psicològica forjada pels segles d'opressió i per “l'anhel inexhaurible de llibertat”.

Finalment, Comorera criticà les desviacions nacionalistes pròpies dels petits burgesos que marcaren Catalunya com una “comunitat de destí”. A Catalunya hi hauria dues classes irreconciliables i, per tant, dues nacions antagòniques: la burgesa i la proletària. La burgesia es valdria del problema nacional per a resoldre els seus afers de classe, encara que hagués de pactar i aliar-se amb la burgesia imperialista quan calgués, mentre que el proletariat voldria resoldre definitivament el problema nacional, sabent que no és opció esdevenir opressor d'altres pobles. Els seus destins no són comuns: el destí de la burgesia és desaparèixer, mentre que el destí del proletariat és esdevenir-ho tot per a construir un món socialista, d'igualtat i llibertat, de veritable fraternitat entre tota la humanitat i tots els pobles.

L'opressió nacional impedeix la construcció d'un internacionalisme veritablement fraternal i entre iguals: sense rancors ni retrets.

COM L'ESTAT ESPANYOL 'Jara y Sedal' VULNERA ELS DRETS i 'Tendido Cero' DE LA INFÀNCIA

L'Estat espanyol vulnera els drets dels nens, les nenes i les adolescents. I no, no som nosaltres l'autoritat darrere aquesta sentència: ho és el Comitè dels Drets del Nen de l'ONU.

L'Estat ha estat advertit en múltiples ocasions, en l'àmbit internacional, per no "allunyar els braus i les imatges d'extrema violència" dels més petits de la casa. Malgrat que l'ONU l'insti a fer-ho, el 2018 una iniciativa parlamentària no va passar la votació al Congreso: els menors poden seguir acudint al bàrbar espectacle. No només això, però: a la televisió pública s'emeten, des de fa anys, dos programes com 'Jara y Sedal' i 'Tendido Cero', que mostren imatges d'extrema violència envers els animals, així com permeten les fake news i, en definitiva, les mentides contra ecologistes i moviments en defensa de la natura i dels drets dels animals.

El mes de febrer de l'any passat, Ecologistas en Acción va haver de sortir al pas de les mentides, falsedats i falses acusacions que 'Jara y Sedal' van plasmar en un article i un vídeo contra el moviment ecologista en general i aquesta organització en particular: opacitat financera, actuació com a lobby per assistir al Consell Assessor del Medi Ambient, atacs contra el món rural o afirmacions sobre la contribució dels vedats de caça en la recuperació d'espècies com el linx són alguns dels exemples que Ecologistas en Acción va posar en un article publicat al seu portal web sobre les afirmacions de 'Jara y Sedal'.

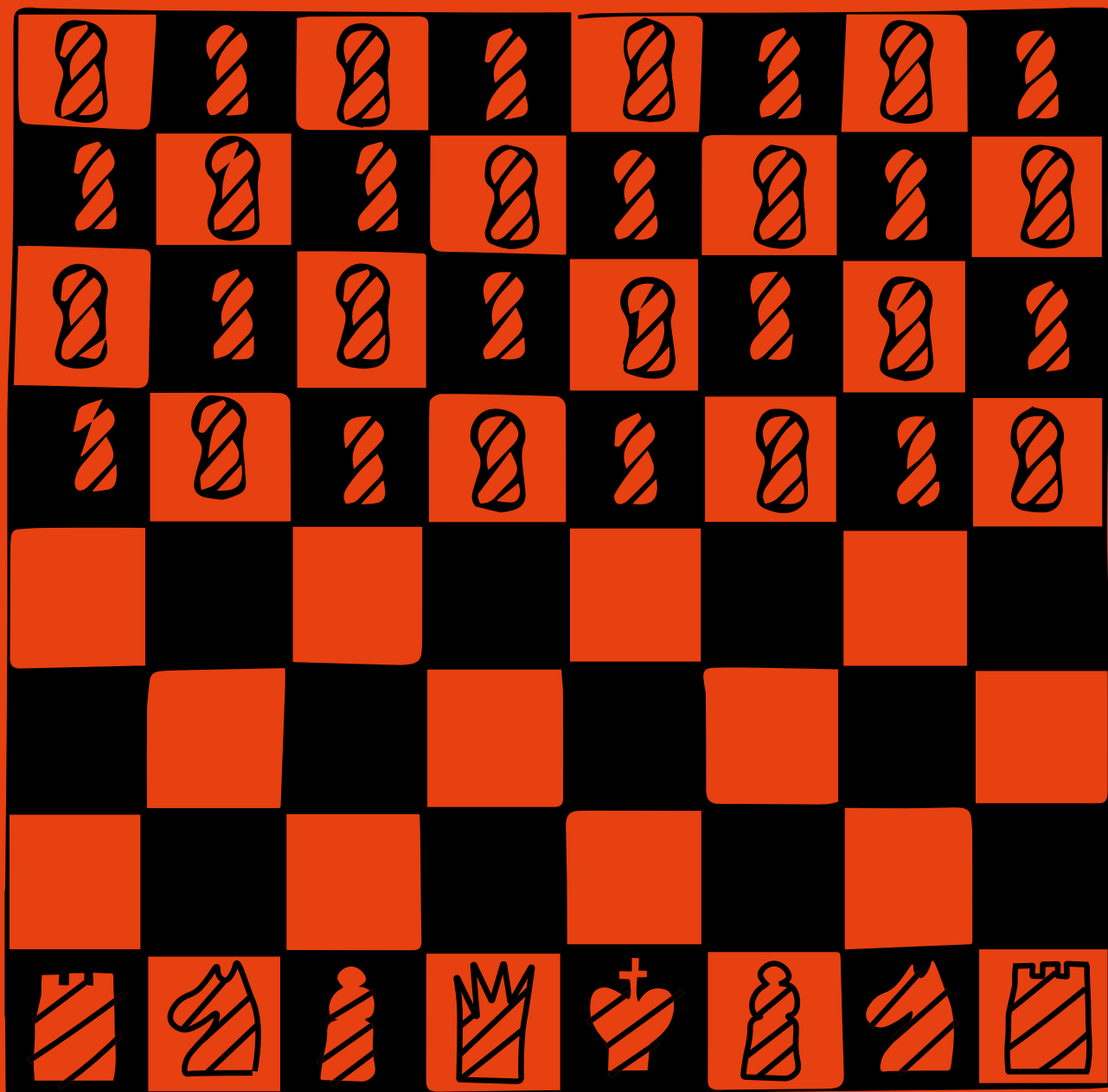
Pràcticament cada any es pregunta a RTVE quina és l'audiència i quina és la despesa associada a la producció dels continguts i l'emissió dels programes. Aquesta vegada, però, s'ha volgut anar una passa més enllà, i s'ha insistit en les demandes de l'ONU, i és que aquests dos programes s'emeten a la franja horària de protecció infantil: un, Tendido Cero, els dissabtes a les dues de la tarda; i l'altre, Jara y Sedal, els divendres a les 6 de la tarda, quelcom veritablement greu per trobar-se en plena franja de protecció reforçada que, segons el Codi d'Autoregulació de RTVE és de dilluns a divendres, de 8:00 a 9:00 i de 17:00 a 20:00, així com dissabtes i diumenges entre les 9:00 i les 12:00. Estableix aquest mateix codi, en un dels seus principis, el sisè:

"Evitar los mensajes o escenas, por corta que sea su duración, de explícito contenido violento o sexual que carezcan de justificación educativa o informativa en los contenidos y programas propios de la audiencia infantil".

ONGs com la gallega LIBERA! fa anys que col·laboren amb molts grups parlamentaris al Congreso per tal de defensar els drets dels animals. En aquesta ocasió ha estat el Grup Parlamentari Republicà qui, a finals de l'any 2019, ha entrat una pregunta escrita al Govern ben clara i concisa sobre aquesta matèria: permetrà el Gobierno que RTVE segueixi desoïnt les instàncies del màxim òrgan de l'ONU en matèria de protecció dels nens i nenes mantenint aquests dos programes a la seva programació o, com a mínim, en aquesta franja horària?

El nou govern de coalició progressista, així com els grups parlamentaris que hi han donat suport, tenen l'oportunitat de trobar el consens en un tema tan important com el d'acabar, d'una vegada per totes, amb aquest barroer i trist "espectacle".

Perquè ha arribat el moment de posar punt final a aquesta intolerable situació: el maltractament animal no és cap art i hem d'evitar a tota costa que els nens i nenes creixin en un entorn que el normalitza.

REVOLUCIÓ

Aquesta revista està elaborada per persones que de forma voluntària dediquen temps i esforç en redactar articles, editar-los i maquetar la revista. Un cop la llegeixis comparteix-la o deixa-la en algun espai públic on alguna altra persona la pugui llegir.
Escriu-nos a maig@jcc.cat.

